

Hồi 221

Duy nhất sanh lộ

Hoàng hôn tại đô thành Kiến Khang.

Yến Phi, Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ ngồi bên chiếc bàn trông ra phố trong một quán ăn ở khu chợ tây, chênh chếch bên kia phố là thương điểm mục tiêu của họ, Lưu Dụ hoài nghi đó là sào huyệt Lương Hồ bang mà Nhậm Thanh Thị đang ẩn thân bên trong.

Thương điểm đó bán đồ tạp hóa, kiến trúc theo kiểu phía trước kinh doanh, phía sau làm nơi ăn ở, thoạt trông không thấy có gì lạ, nhưng Yến Phi lại phát giác mấy kẻ làm công trong điểm có vẻ khả nghi.

Lưu Dụ nói: "Ta hơi sơ ý, Nhậm Thanh Thị từ cửa chính vào điểm, liền đi thẳng vào dãy giữa, như thế đương nhiên khiến người chú ý, có lẽ chính ả muốn như vậy, bởi vì trong đó có bí đạo để ả thoát thân. Nếu ả muốn trốn trong điểm thì đã theo cửa sau mà vào".

Đồ Phụng Tam đã biết rõ nơi Nhậm Thanh Thị ẩn náu, nhưng không có biện pháp gì, bởi vì tin tức đã y kế hoạch truyền đi, mọi sự đã được quyết định rồi.

Yến Phi hỏi: "Bằng vào đâu người đoán thương điểm này là do Lương Hồ bang mở ra".

Lưu Dụ đáp: "Ba gã làm công trong điểm đều nói khẩu âm vùng Lương Hồ, dù cố tình giấu giếm nhưng ta nghe qua nhận ra ngay".

Gã là thám tử chuyên nghiệp, rất giỏi dựa vào những đặc điểm nhỏ nhặt của địa phương phân biệt được đối phương từ đâu tới.

Đồ Phụng Tam thở dài: "Lần này ta cũng loạn phương hướng mất rồi, phải làm gì đây? Chả lẽ lại mạo hiểm xuất thủ?".

Yến Phi nói: "Cách duy nhất là đợi đến khi Tư mã Nguyên Hiến không làm nên chuyện gì thối lui, nếu chúng ta vẫn không tìm được cơ hội ra tay, sẽ bố trí theo dõi hẩn, tùy tình hình động thủ bắt người".

Đoạn lại thở dài: "Nếu chỉ là giết người thì dễ hơn nhiều".

Lưu Dụ nói: "Thương điểm đóng cửa rồi kìa!".

Hai người kia cũng trông thấy đối phương ngừng việc mua bán, dùng những tấm gỗ xếp lên chắn cửa lại.

Đồ Phụng Tam nói: “Thiếu mất Tổng thúc, thực lực bọn ta giảm đi nhiều quá, bất quá thành sự tại nhân, tốt nhất là tùy cơ ứng biến. Coi đây!”.

Thò tay vào trong bọc lôi ra, bàn tay xòe ra, đột nhiên xuất hiện một vật gì đấy bằng sứ bóng loáng màu hồng to bằng nửa quả trứng gà.

Lưu Dụ vui mừng nói: “Đồ huynh quả thật lắm trò! Đó có phải là Mê yên đạn do Giang Nam Hỏa khí Trương chế ra hay không?”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Người làm thế nào mà chợt nhìn đã biết là kiệt tác của Hỏa khí Trương. Đây là bửu bối của bằng hữu ta bí mật tàng trữ, có tất cả sáu quả, ta và người mỗi người một, khi cần kíp có thể dùng cứu mệnh. Còn lại bốn quả giao cho Yến Phi vì hắn phụ trách đi đoạn hậu, ta và Lưu huynh phải đưa Tư mã Nguyên Hiến đi trước, mang hắn đến chỗ chiếc thuyền nhỏ đậu ở bến sông”.

Sau khi chia xong mê đạn, Đồ Phụng Tam nói: “Nếu người dẫn quân đến không phải là Tư mã Nguyên Hiến, bọn ta cũng có thể đi theo đám người này, bởi vì thế nào chúng cũng phải tới báo cáo kết quả cho Tư mã Nguyên Hiến”.

Lưu Dụ nói: “Thời gian không còn mấy nữa! Định nhân tùy lúc có thể tới! Hãy! Chẳng phải tiểu tử Cao Ngạn kia sao?”.

Một người đi qua thương điểm, sau đó vượt qua đường tới chỗ bọn họ.

Bọn họ nhìn thấy Cao Ngạn, Cao Ngạn cũng nhìn thấy họ, hoan hỉ đi thẳng vào trong.

Hầu bàn phấn khởi chào hỏi khách mới đến, Cao Ngạn kêu một bát bánh bao cho hắn đi, đoạn ngồi xuống hỉ hả nói: “Ta đang rất lo một tay vỗ không thành tiếng, đột nhiên lại phát hiện ba vị đại ca ngồi ở đây, Bằng Nghĩa và Phương tổng được cứu rồi!”.

Đồ Phụng Tam nói: “Có phải người phát giác cửa hàng bên đối diện có vấn đề không?”.

Cao Ngạn vẻ mặt khác lạ, tựa hồ say sưa ngây ngất đáp: “Có vấn đề là ta đây chứ không phải cái cửa tiệm đó, tiểu tình nhân của ta đang ở trong đó, đang không biết làm thế nào tìm nàng tâm sự thì trông thấy các vị”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Doãn Thanh Nhã cũng đến sao?”.

Cao Ngạn nói: “Tuy nàng dịch dung thành một tiểu tử, nhưng sao giấu được mắt ta? Ta truy theo từ Hoàng thành đến đây, thấy nàng tiến vào trong đó”.

Lại tiếp: “Các người phải giúp ta gặp riêng nàng để bọn ta dốc bầu tâm sự một phen”.

Ba người nghe xong không biết nên tức giận hay tức cười.

Lưu Dụ nói: “Chẳng phải người đang tìm cách cứu Phương tổng và Bàng Nghĩa hay sao? Thật ra người muốn làm việc nào trước?”.

Cao Ngạn cười hì hì: “Có ba vị lão ca ở đây, lão Bàng và Phương tổng chỉ là chuyện vặt”.

Đồ Phụng Tam nói: “Người là gã phong mai nổi danh nhất của Biên Hoang Tập, phải biết là số anh em bị hãm trong ngục đâu phải chỉ có hai người bọn họ”.

Cao Ngạn thuận miệng nói luôn: “Cho tới cách đây một canh giờ, các huynh đệ tỷ muội bị bắt cộng có ba trăm bảy mươi lăm người đều bị giam ở đại lao phía đông nam, làm gì ta không biết?”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Người thật thần thông quảng đại”.

Cao Ngạn cười: “Không phải ta thần thông quảng đại mà ngân lượng trong túi ta thần thông quảng đại, cái đó kêu là có tiền mua tiền cũng được, đương nhiên phải biết trả tiền cho ai, ai là kẻ có tin tức chính xác”.

Đồ Phụng Tam chợt hỏi: “Người không thấy ám ký ta lưu lại sao?”.

Cao Ngạn gượng cười: “Sáng nay khi ta và lão Bàng, Phương tổng qua sông bị hai chiếc quan thuyền giữ lại, may ta cơ cảnh kịp thời chuồn xuống nước trốn đi, hai người kia không được may mắn như thế. Ta trăm ngàn gian khổ mới bò được lên bờ, lại phải trộm y phục thay vào rồi tìm nhân tuyến nghe ngóng tin tức, sắp sắp ngửa ngửa mò đến đây thì đụng đầu Tiểu Bạch Nhạn, người nói thời gian đâu mà tìm thấy ám ký của lão ca người không biết lưu lại ở xó nào nữa?”.

Yến Phi nói: “Biết rõ Kiến Khang là hiểm địa, căn bản không nên đến”.

Cao Ngạn nói: “Không đến thì làm sao hội hợp được với các người? Làm thế nào phản công Biên Hoang Tập? Không cần phải nói cũng biết chạy về phía Nam nhất định là phải tập hợp ở Kiến Khang”.

Lưu Dụ nhún mày hỏi: “Nhân tuyến của người tin cậy được không?”.

Cao Ngạn hạ thấp giọng trả lời: “Đương nhiên tin cậy được, gã đã làm việc cho ta ba bốn năm nay, rất thông thuộc Kiến Khang, với quan phủ quan hệ càng thân thiết, thường cùng chè chén kêu huynh gọi đệ với nhau”.

Yến Phi hỏi Lưu Dụ: “Người phát giác có vấn đề sao?”.

Lưu Dụ gật đầu.

Cao Ngạn không phục nói: “Làm sao mà có vấn đề? Tin tức xưa nay gã cấp cho ta đều chính xác, chưa hề sai lầm”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta cũng nhận thấy có vấn đề, Tư mã Đạo Tử hành sự thận trọng, nhất định không thể đem tất cả tù nhân giam vào một chỗ, cứ như là tạo thuận lợi cho chúng ta cứu người ấy”.

Cao Ngạn nói: “Có khả năng gã dụ chúng ta tới cứu người để quăng một mẻ lưới tóm gọn”.

Lưu Dụ nói: “Nhân tuyến của người làm việc quá hiệu quả, chỉ đi một quệt là đã biết rõ bao nhiêu người bị chuyển đi”.

Cao Ngạn biến sắc: “Gã đi không tới nửa canh giờ là đã hoàn thành nhiệm vụ”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Người bị người ta bán rẻ rồi”.

Trời bắt đầu tối, hầu bàn châm mấy cây đèn treo lên tường, mang món bánh hấp tới cho Cao Ngạn.

Cao Ngạn trệu trạo nhai nuốt, nói: “Có người theo dõi ta sao?”.

Lưu Dụ nói: “Nếu chúng ta không làm, quán ăn này đã bị bao vây trùng trùng, địch nhân vẫn còn đang điều binh tới, đến khi chúng thu hẹp vòng vây thì chúng ta có cánh cũng khó bay thoát”.

Yến Phi lấy ngân lượng ra bỏ lên mặt bàn, mỉm cười nói: “Chúng ta chỉ có duy nhất một sinh lộ”.

Cao Ngạn vò đầu bứt tai: “Sinh lộ nào?”.

Yến Phi nói: “Theo ta”.

Bốn người bật dậy lướt ra cửa.

Yến Phi dẫn đầu xông ra.

Đột nhiên bốn bề tiếng hét vang dậy, vô số Kiến Khang quân từ hai bên ào ào xông đến, từ mỗi ngõ ngách đều có địch nhân túa ra.

Có tiếng quát từ phía trên: “Giết hết không tha!”.

Bốn người nhìn lên, trên mái nhà hàng đối diện xuất hiện hơn chục người, không cần nhìn kỹ cũng biết toàn là cao thủ.

Cao Ngạn trầm nghĩ không biết sinh lộ ở đâu, nhưng ngoài chuyện chạy theo Yến Phi, còn có thể làm gì được chứ?

Tên đạn từ trên cao phía sau bắn tới như mưa bắc.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>